

Malson Per Entregues

Joan Manuel Serrat

Aquell dilluns va alçar-ne neguitós
I a l'esmorzar va comentar amb la dona
Haver somniat que l'empaitava un home
D'aspecte facinerós
Armat amb un 38
Caçant-lo a trets per tota la ciutat
Pels terrats i sota les clavegueres
Corre que corre i l'home aquell darrera
Implacable i decidit
Com un àngel de la mort

Esfereït i cec, va ensopegar
Però ans que el botxí rematés la faena
Ell tragué una arma i amb mitja dotzena
De trets va deixar-lo estès
Enmig d'un bassal de sang
I de darrera un arbre sortí en Pau
Un company de penúries d'oficina
Per ensorrar-li un ganivet de cuina
Al ferit en el clatell
Com qui descabella un brau

I l'endemà, assegut als peus del llit
Ell li va dir, plorós, amb mala cara
Que el maleït malson continuava
Amb ell al mig del carrer
Amb una pistola a la mà
Que encara fumejava pel canó
La gent cridava, plorava i corria
Ella volia moure els peus i no podia
Què és el que estava passant?
Qui collons era aquell mort?

En Pau tampoc pogué fugir. Voltats
De policies, cotxes i sirenes
Les mans emmanillades a l'esquena
A cops de puny i empenyes
Se'ls van endur en un furgó
Després un racó fosc i un llum als ulls
I uns homes fent preguntes i amenaces
En relació a un mafiós mort a la plaça
Per dos fanàtics fidels
A diabòlics rituals

Va despertar-se xop i tremolant
La nit següent cap a dos quarts de quatre
'Demà sens falta anirem al psiquiatre...'
Ella va dir-se mentre ell
Li contava sanglotant
Que el jutge, sense haver-se'ls escoltats
Els condemnava a divuit anys i un dia
Es pensava que mai més no tornaria
A mirar-se en els seus ulls
Ni a sucra pa en el seu plat

Per sort, en Pau, camí de la presó
Utilitzant la coneguda argúcia

Del tinc pipí i tinc la pixera fluixa
Va saltar en marxa del tren
I va fugir en la foscor
I ell es podria en un calabós fred
Amb un camell penjat que només reia
I un transvestit amb barbes que li deia
'Quan t'hi acostumis veuràs
Que no s'hi està malament.'

Quan van tornar del metge es va adormir
Profundament com un nadó al sofà
I hauria pogut seguir clapant fins l'endema
Si no l'hagués despertat
La seva pobra muller
Cridant que en Pau havia telefonat
Que els de la pasma els segueixen les passes
Que no era un bon amagatall la casa
Que fondejat en el port
Esperava un vaixell grec

Caigué rodó i en recobrar-se tingué
La sensació que el terra es bellugava
Va obrir els ulls i es va topar amb una cara
Molt semblat a Charles Boyer
Somrient-li a un pam de nas
Oferint-li una tassa de cafè
I amb veu de vell llop de la mar li deia
'Avez-vous bien dormi, madame, monsieur?
Dans une demie-heure nous
Arriverons à Marseille

C'est joli la liberté
N'est-ce pas, monsieur?
C'est joli la liberté'